

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Nagy Szilárd Márk jogtanácsos (Nemzetgazdasági Minisztérium Regionális Fejlesztési Programokért felelős Helyettes Államtitkár Jogi és Felülvizsgálati Főosztály, Center Point Irodaház, 1139 Budapest, Váci út 81-83.) által képviselt Nemzetgazdasági Minisztérium (Budapest, József Nádor tér 2-4.) felperesnek a dr. Kerék Máté jogtanácsos által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen pályázati támogatás visszafizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. december 11. napján kelt 64.P.21.549/2015/17. számú ítélete ellen a felperes által 18. és 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 56.675.360 (azaz ötvenhatmillió-hatszázhetvenötezer-háromszázhatvan) Ft-ot, ezen összeg után 2013. március 19-től 2013. június 30-ig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes, 2013. július 1-től a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 750.000 (azaz hétszázötvenezer) Ft kereseti illetéket. A fennmaradó 750.000 (azaz hétszázötvenezer) Ft kereseti illetéket az állam viseli. A felperes perköltségben marasztalását mellőzi, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 1.250.000 (azaz egymillió-kétszázötvenezer) Ft fellebbezési illetéket. A fennmaradó 1.250.000 (azaz egymillió-kétszázötvenezer) Ft fellebbezési illetéket az állam viseli.

Egyéb költségeiket a peres felek maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a Közép-dunántúli operatív program keretében meghirdetett – „Regionálisan kiegyensúlyozott, vonzó telephelyi, ipari-területi infrastruktúra kialakítása” megjelölésű – pályázati felhívás alapján 2009. december 23-án támogatási szerződés jött létre a 475/2013. (XII. 17.) Kormányrendelet 1. § (1) bekezdése és a 2. § (1)-(2) bekezdése alapján a felperes jogelődjének minősülő Nemzeti Fejlesztési Ügynökség, mint támogató és az I. Kft., mint kedvezményezett között. A KDOP-1.1.1/B 2. KÖER-2008-008 számú szerződésben a felperesi jogelőd 283.376.800 Ft támogatás megfizetésére vállalt kötelezettséget, amelyből 2011. március 29-én 113.350.720 Ft támogatást utalt ki a kedvezményezettnek. A kifizetés előtt a kedvezményezett a támogatási szerződésben vállalt biztosítékadási kötelezettsége teljesítéseként átadta a támogatónak az alperes 2011. február 22-én kelt, 66462 számú készfizető kezességvállalási nyilatkozatát, mellyel az alperes kötelezettséget vállalt arra, hogy készfizető kezesként áll helyt a jogosult felé abban az esetben, ha a támogatási szerződésben vállalt kötelezettségek nem teljesítése okán a jogosult szabályszerűen a támogatási összeg visszafizetésére

kötelezi a kedvezményezettet. Az alperes a kezességvállalás mértékét a támogatott projekt szakaszaihoz igazodóan – a 2011. február 22-től 2011. november 30-áig tartó megvalósulási időszakra nézve a támogatási összeg 100%-ában, maximum 283.376.800 Ft-ban, míg a 2011. december 1-től 2016. szeptember 30-ig terjedő fenntartási időszakra a támogatási összeg 50%-ában, maximum 141.688.400 Ft-ban – határozta meg.

A 2011. július 12. napján tartott helyszíni szemléről felvett jegyzőkönyv a támogatott projekt kapcsán 3 hónapot meghaladó késedelmet állapított meg azzal, hogy a 24 hónapon belüli megvalósulási kockázatot magasnak minősítette és ezért a támogatási szerződés módosítására tett javaslatot. Ennek megfelelően 2012. április 13-án már a támogatási szerződés negyedik módosítására került sor, amellyel a fizikai megvalósulás időpontját 2012. szeptember 30. napjában határozták meg a szerződő felek. Mivel a kedvezményezett 2012. szeptember 28-án elállt a szerződéstől, a felperesi jogelőd 2012. október 18-án a kiutalt támogatás visszafizetésére vonatkozó felszólítást küldött neki, majd 2013. január 30-án eredménytelen beszédést kísérelt meg a kedvezményezett számláján. Ezt követően a követelést az alperessel szemben kívánta érvényesíteni, aki a fizetési felszólítással kapcsolatban hiánypótlást kért. Az igényelt okiratokat a felperesi jogelőd a 2013. március 5-i keltezésű, az alperes részére 2013. március 8-án kézbesített leveléhez csatolta, az alperes azonban elutasította a beváltási kérelmet a 2013. május 27-én kelt nyilatkozatával.

A felperes keresetében azt kérte, hogy a bíróság a Ptk. 272. § (1) bekezdése és 274. § (2) bekezdése alapján kötelezze az alperest 113.350.720 Ft és ezen összeg után 2011. március 29. napjától a kifizetésig a Ptk. 232. § (3) bekezdése szerinti ügyleti, továbbá 2012. november 19-től a kifizetésig a törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes – a Ptk. 273. § (2) bekezdés megsértésével – nem közölte vele a támogatási szerződésnek a kezes helyzetét elnehezítő módosítását, amelyre tekintettel az eredeti megvalósulási időszakot lehet csak alapul venni azzal, hogy a fenntartási időszak – a projekt elmaradása folytán – be sem következett. Jelen esetben a felperes a megvalósulási időszak utáni eseményre alapítja a követelését, erre azonban már – a fenntartási időszak fogalmi kizártsága okán – nem terjed ki a kezességvállalás. Hangsúlyozta, hogy a kezességet egyébként is a kedvezményezett szerződésszegésére visszavezethetően vállalta, a kedvezményezett ugyanakkor önhibáján kívüli okból állt el a támogatási szerződéstől.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 250.000 Ft perköltséget, megállapította továbbá, hogy az eljárás során felmerült 120.000 Ft illeték a felperes személyes illetékmentessége folytán az állam terhéen marad. Az ítélet indokolása kiemelte, hogy az alperes eredetileg egy belátható és mérlegelhető kockázatokkal rendelkező projekthez kapcsolódóan vállalt helytállási kötelezettséget, amely a megvalósulási időszakra nézve 2011. november 30-án zárult le. Ekkor az alperesnek már nem kellett számolnia azzal, hogy a támogatási összeg 100%-át elérő visszafizetési kötelezettsége keletkezhet, hiszen a vele szemben hatályosult nyilatkozatok szerint a projektnek ezen időpontban kellett volna a fenntartási időszakba jutnia. Ehhez képest a felperesi vizsgálat már a megvalósulási időszak közepén jelentős késedelmet és magas kockázatot állapított meg, erről és a megvalósulási időszakot meghosszabbító szerződésmódosításról azonban az alperest annak ellenére sem értesítették, hogy ezen körülmények a kezességvállalás jelentős elnehezülését eredményezték. Ennek folytán az alperesnek lehetősége sem volt arra, hogy mérlegelje az új körülményeket és kezességvállalását esetlegesen a támogatási szerződés módosításához igazítsa. Mindez a Ptk. 273. § (2) bekezdése szerinti mentesülést vonja maga után, amelyre figyelemmel a kezességvállalás kizárólag annak

eredeti – változatlanul hagyott – tartalma szerint értékelhető. E körben arra mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a megvalósulási és a fenntartási időszak nem pusztán dátum szerint volt vizsgálendő, hiszen a fenntartási időszak a projekt megvalósulását feltételezte, ezzel összefüggésben pedig a létrehozott mű képezte volna azt a fedezetet, amelynek rendelkezésre állása okán a visszafizetési kötelezettség 50%-ra csökken. Jelen esetben a beruházás meghiúsulása folytán a fenntartási időszakba el sem jutott a projekt, a megvalósulási szakaszban bekövetkező okból beállt és ezért az ahhoz tapadó visszafizetési kötelezettség tehát 2011. november 30-át követően már nem érvényesíthető az alperessel szemben, az ugyanis az általa vállalt kezesség időbeli keretének a túllépését jelentené. Az elsőfokú bíróság megjegyzése szerint a felperes akkor járt el volna helyesen, ha a megvalósulási időszakkal kapcsolatos szerződésmódosítást a kezességvállalás hasonló meghosszabbításához köti, mint ahogy egyébként a megvalósulási időszak lejáta előtti felbontást is kezdeményezhette volna az általa már ismert – igen jelentős – késedelemre figyelemmel.

Az elsőfokú bíróság a perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (6) bekezdése alapján rendelkezett, a felperes személyes illetékmentessége folytán feljegyzett illeték kapcsán utalt továbbá a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdésére is.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetnek való helyt adást kérte, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra történő utasítására tett indítványt. Álláspontja szerint a szerződés vitatott tartalmának megállapítása során az elsőfokú bíróság a készfizető kezességvállalási nyilatkozat szerkezetét, illetve szóhasználatát, továbbá a Ptk. 207. § (1) bekezdésében foglaltakat és a Fővárosi Törvényszék 18.P.21.894/2014. számú ítéletének felperes által hivatkozott indokait egyaránt figyelmen kívül hagyta. E körben kiemelkedő jelentőséggel bír a 3. pont utolsó bekezdése, amely szerint a kezes helytállási kötelezettsége egészen 2016. szeptember 30-ig áll fenn azzal, hogy annak mértéke a megjelölt időpontokhoz igazodik. A kezességvállalás tehát nem bontófeltételt, hanem időhatározást tartalmazott, téves ezért az elsőfokú bíróság azon álláspontja, miszerint az alperes oly módon vállalt – lényegében két különböző – helytállást, hogy a fenntartási időszak elmaradásával az kizárólag a megvalósítási időszakra korlátozódott. A támogatási szerződés módosítása, illetve az arról való tudomásszerzés hiánya a kezes helyzetét nem tette – a Ptk. 273. § (2) bekezdése alapján nem is tehetette – terhesebbé, hiszen a kezességvállalás lényegi elemei (mértéke és időtartama) nem változtak, pusztán a felperes és a kedvezményezett jogviszonyában került rögzítésre egy újabb időhatározó pont, de még ez is a kezesi kötelezettségvállalás időkorlátján belül maradt. Ettől függetlenül az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy a projekt eredetileg belátható megvalósulási kockázata a kezesség elnehezülését eredményező mértékűvé vált. A projekt tényleges megkezdése már a kezességvállalás idején is jelentős csúszásban volt, s mivel az alperes üzletszerűen vállalt kezességnyújtást, ezzel a kockázatok felmérését követően neki is tisztában kellett lennie, mindezt a támogatási rendszerek előzetes vizsgálatára vonatkozó perbeli nyilatkozata is megerősíti. A szerződés mikénti megszűnése indifferens körülmény, csak annak van jelentősége, hogy elmaradt-e a kedvezményezett teljesítés, illetve ezzel összefüggésben megtörtént-e a visszafizetésre kötelezés. Mivel ezen feltételek teljesültek, az alperes helytállási kötelezettsége vitathatatlanul fennáll, értelmezési kérdést legfeljebb annak mértéke vethet fel. Utóbbi kapcsán a felperes hangsúlyozta, hogy a nyilatkozatban rögzített maximumokat olyan összegként kell érteni, mint amellyel – nem pedig amelyért – kerül sor helytállásra. Ez a beváltási esemény idején 50%-ot, azaz 141.688.400 forintot tett ki, következésképpen az alperes a kereseti követelés ettől alacsonyabb összege után teljes körű helytállási kötelezettséggel tartozik. Az alperes kamatfizetését illetően a felperes kiemelte, hogy az a támogatási szerződés általános szerződési feltételeinek 14. pontjában rögzített ügyleti kamatra is kiterjed a Ptk. 273. § (1) bekezdése alapján, ez alól az alperes csak a

kötelezettségvállalás kifejezett korlátozása esetén mentesülhetett volna.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében – az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatainak fenntartása és az azokra való ismételt hivatkozása mellett – az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Hangsúlyozta, hogy a kezességet kifejezetten az alapügylet létszakaihoz igazodva, időben is limitáltan vállalta, ennek feltételei azonban 50%-os mértékben sem következtek be, hiszen a megvalósítási időszak végén a kedvezményezett még nem terhelte visszafizetési kötelezettség, a fenntartási időszakig pedig el sem jutott a projekt. A felperesi hivatkozással ellentétben az ítélet és az alperesi nyilatkozatok nem tartalmaznak olyan okfejtést, miszerint az alperest csak a projekt megvalósulása esetén terhelte volna helytállási kötelezettség, az alperes helyzete – hozzájárulása nélkül – azonban még így sem válhat terhesebbé, márpedig a megvalósítási időszak és ezáltal a 100%-os mértékű rendelkezésre állás határidejének meghosszabbítása kétségtől ezt eredményezné. A kezességvállalás elnehezülését nem teheti indokoltá a felperes azon hivatkozása sem, hogy a biztosítéknyújtás már egy kezdetektől csúszásban lévő beruházáshoz kapcsolódott. Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozottan, a jogszabályoknak megfelelően hozta meg határozatát, amelynek során helyesen hagyta figyelmen kívül a felperes által felhívott – kötőerővel nem rendelkező – eseti döntést is.

A fellebbezés részben alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a készfizető kezességvállalási nyilatkozat 3., 4.1. és 4.2. pontja alapján azzal egészíti ki, hogy a kezességvállalás végső határideje 2016. szeptember 30. napja volt, a hiánytalan és tartalmilag is megfelelő dokumentumok végső határidőn belüli benyújtása esetén pedig az alperes a beváltási kérelem beérkezésétől számított 5 munkanapon belül lett volna köteles átutalni a nyilatkozatban meghatározott összeget vagy – ha a kedvezményezett visszafizetési kötelezettsége ennél alacsonyabb összegre vonatkozik – az igényelt követelés összegét a jogosult által megadott bankszámlára. Az alperes a hiánypótlás lehetőségét is kikötötte magának, amelynek időtartamával az 5 munkanapon belüli fizetési határidő meghosszabbodott azzal, hogy az esetleges késedelem után az alperesnek a hatályos jogszabályokban meghatározott mértékű késedelmi kamatot kell fizetnie (4.3. pont). A peres felek másodfokú tárgyaláson tett egyező előadására figyelemmel az ítélet tábla a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján megállapította továbbá, hogy a felperes a beváltási kérelemmel kapcsolatos hiánypótlást 2013. március 8. napján teljesítette.

Az alperes az elsőfokú eljárásban kifejezetten vitatta, hogy már önmagában a támogatási szerződéstől való kedvezményezetti elállás alapján is felmerülhet a kezesként való helytállása, ehhez ugyanis álláspontja szerint a kedvezményezettnek felróható szerződésszegő magatartásának többletkövetelménye szükségeltetik. A másodfokú bíróság mindenképp előtt ezért arra mutat rá, hogy a készfizető kezességvállalási nyilatkozat 3. pontjának első bekezdésében az alperes – a kedvezményezett visszatérítésre kötelezése mellett – kizárólag a támogatási szerződésben vállalt kötelezettség nemteljesítését határozta meg a beváltás előfeltételként. A kedvezményezettnek felróható szerződésszegés ezért irreleváns körülménynek tekintendő, következésképpen annak esetleges hiánya sem zárja ki a követelés kezessel szembeni érvényesíthetőségét. A peres felek között ugyanakkor nem volt vitás az a tény, hogy a támogatási szerződésben foglalt kötelezettség teljesítése a kedvezményezett részéről elmaradt, amely a támogatási összeg visszatérítése iránti igényhelyzetet idézett elő a felperes oldalán. Erre tekintettel a másodfokú bíróságnak a nyilatkozat értelmezése útján elsősorban a készfizető kezességvállalás időbeli hatályát és ezzel összefüggésben a helytállási kötelezettség korlátait illetően kellett állást foglalnia, amelynek kapcsán – a Ptk. 199. §-a alapján alkalmazandó Ptk. 207. § (1) bekezdésére is figyelemmel – nem osztotta az elsőfokú

bíróság indokait.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a nyilatkozat 3. pontjában rögzített – a 4.1. pontban is szerepeltetett – végső határidő alkalmazásából egyértelműen az következik, hogy az alperes eddig az időpontig, azaz 2016. szeptember 30-ig tartozik helytállással, amely kötelezettség fennálltán az ily módon biztosítani kívánt beruházás készültségi szintje, illetve a visszatérítési igény 2011. november 30. napját meghaladó bejelentési időpontja sem változtat. A beruházás elmaradása a mellékkötelezeti jogviszony fennmaradását illetően közömbös és ezért kötelemszüntető hatása sincs, a „megvalósulási” és „fenntartási” időszakhoz kapcsolódó időpontok alkalmazásának kizárólag a végső határidőig tartó helytállás mértéke körében volt és van jelentősége. A megvalósulási időszakot a végső határidő és a fenntartási időszak alkalmazhatóságának előfeltételeként meghatározó kifejezett kikötés hiányában a kezességvállalás, illetve annak mértéke a nyilatkozatban naptárilag megjelölt időpontokhoz – mint a Ptk. 229. § (3) bekezdése szerinti időhatározáshoz – igazodik, ehhez képest az időpontok névleges módon történő további körülhatárolása csupán az eredeti ütemezés szerinti beazonosíthatóságot szolgálja, amely – a később lejáró végső határidő egyértelmű rögzítése folytán – nem minősíthető bontófeltételként. Megjegyzi az ítélőtábla, hogy mindezt lényegében maga az alperes is megerősítette az ellenkérelmében foglalt azon kijelentésével, miszerint az elsőfokú eljárásban fel sem merült az, hogy kizárólag a projekt megvalósulása esetén terhelne őt a helytállási kötelezettség.

A kezességvállalási nyilatkozatban foglaltak helyes értelmezése alapján az alperesnek a 2016. szeptember 30-ig bejelentett visszafizetési igényért helyt kell állnia, amennyiben viszont a kedvezményezett felszólítására 2011. november 30-át követően kerül sor, úgy fizetési kötelezettsége – a kedvezményezett nemteljesítésének, mint a beváltás másik előfeltételének akár ettől korábbi bekövetkeztétől függetlenül – már csak a támogatási összeg 50%-ának erejéig áll fenn. Ezzel összefüggésben a támogatási szerződés alperes előtt nem ismert módosítása is kizárólag a fizetési kötelezettség mértéke körében vált volna alkalmassá a kezesség elnehezítésére, mégpedig abban az esetben, ha a nyilatkozat pusztán a projekt tervezett létszakaihoz igazodóan határozta volna meg a helytállási kötelezettség mértékét, s ily módon a megvalósítási időszak meghosszabbítása egyben a teljes körű – azaz 100%-os – helytállás kiterjesztését is maga után vonta volna. Mivel azonban az alperes a két időszakot nemcsak tételesen, hanem dátumszerűen is elhatárolta egymástól, a megvalósítási időszak 2012. szeptember 30-ig történő meghosszabbítása az alperesre terhesebb hatást még elviekben sem fejthet ki, a helytállási kötelezettség 2016. szeptember 30-ig tartó fennállására nézve pedig egyenesen közömbös.

A fellebbezés arra tévesen hivatkozott, hogy az alperes a nyilatkozatban megjelölt összeggel tartozik helytállással, a kötelezettség konkrét összegét illetően ugyanis nem a kiutalható támogatási keretet (283.376.800 Ft), hanem a ténylegesen kifizetett támogatást kell alapul venni. Ennek kapcsán alapvető jelentőséggel az bír, hogy a száz, illetve ötven százalékos arány megjelölése mellett az alperes számszerűsített maximumértékeket is megállapított a nyilatkozata 3. pontjában. A támogatási kerettel, illetve annak felével forintra pontosan megegyező összegek felső korlátként való egyidejű meghatározásából pedig az következik, hogy akár ettől kisebb összegű is lehet az alperes konkrét fizetési kötelezettsége. Ez egyértelműen és nyilvánvalóan a ténylegesen kifizetett támogatási összeg alapulvételét feltételezi, máskülönben a maximalizálás csupán egy felesleges és értelmetlen kitétel lenne a nyilatkozatban. Ezt támasztja alá a 4.2. pont szövegezése is, ahol az alperes újfent különbséget tett a nyilatkozatban megjelölt összeg – azaz a maximális támogatási keret – és a kedvezményezett esetlegesen ettől alacsonyabb mértékű tényleges visszafizetési kötelezettsége között. Mindebből következően – annak ellenére is, hogy a támogatási keret 50%-án (141.688.400 Ft) belül maradna – a 113.350.720 Ft kereseti követelés erejéig való teljes körű

helytállás lehetősége csak látszólagos, ehhez képest az alperes 2011. november 30. napja után – figyelemmel a kezességvállalási nyilatkozat 3. pontjának második bekezdésére – a tényleges támogatás felét köteles megfizetni a felperesnek a Ptk. 272. § (1) bekezdése alapján.

A Ptk. 273. § (1) bekezdés első fordulata értelmében a kezes kötelezettsége ahhoz a kötelezettséghez igazodik, amelyért kezességet vállalt. Az alperes a 3. pontban a tényleges támogatás tőkeösszegének visszafizetésére irányuló kedvezményezett kötelezettségért – nem pedig a támogatási szerződés alapján érvényesíthető valamennyi követelésért – vállalt az időmúlás folytán korlátozottá váló kezességet, nyilatkozata tehát a kedvezményezettet adott esetben terhelő további költségekre, illetve kamatra egyáltalán nem terjedt ki. Ennek okán a támogatási szerződés általános szerződési feltételeiben kikötött ügyleti kamat alperessel szembeni érvényesítése a Ptk. 273. § (2) bekezdésében rögzített tilalomba ütközik, mint ahogy a felperes késedelmi kamatkövetelése is csak a 4.3. pontban rögzített időponttól – vagyis az alperes saját késedelembe esésétől – kezdve alapos. A késedelmi kamatfizetés kezdő napját a másodfokú bíróság a hiánypótlás 2013. március 8-i teljesítésétől számított hatodik munkanapban határozta meg, amely a 2013. évben március 19. napjára esett.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 56.675.360 Ft-ot és annak 2013. március 19-től számított, a Ptk. 301. (1) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamatát. Mivel a részben alapos kereset folytán a felek pernyertessége és a pervesztessége egyaránt 50-50%-ot tesz ki, a másodfokú bíróság a felperes perköltségben való marasztalását mellőzte, és a Pp. 81. § (1) bekezdése akként rendelkezett, hogy az illetéken kívüli első- és másodfokú költségeiket a peres felek maguk viselik.

Az elsőfokú bíróság a felperes személyes illetékmentessége folytán [Itv. 5. § (1) bekezdés c) pont] le nem rótt kereseti illetéket tévesen határozta meg 120.000 Ft-ban, annak helyes összege ugyanis 1.500.000 Ft az Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontja értelmében. Erre, valamint a pernyertesség-pervesztesség azonos arányára figyelemmel a másodfokú bíróság az alperest 750.000 Ft kereseti illeték megfizetésére kötelezte az alperest a Pp. 253. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI. 16.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján. Az ítéltábla az Itv. 4. § (1) bekezdése, 56. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján megállapította továbbá, hogy a kereseti illeték másik felét a felperes személyes illetékmentességére tekintettel az állam viseli, a követelés 56.675.360 Ft-ot meghaladó része tekintetében pedig az elsőfokú ítélet keresetet elutasító rendelkezését helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a kereseti illetéknél már kifejtett indokok és jogszabályi rendelkezések szerint döntött azzal, hogy annak összege az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján 2.500.000 Ft.

Budapest, 2016. május 20.

Dr. Pestovics Ilona s.k.
a tanács elnöke, előadó

Takácsné dr. Kükáló Judit s.k.
bíró

. Csóka István s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő